

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Historiae ecclesiasticae saeculi ... XVI supplementum

Fecht, Johann

Francofurti et Spirae, 1684

VD17 VD17 3:315948Z

LVII.

[urn:nbn:de:bsz:31-122751](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122751)

ferri curabit. Statui Medicinæ operam dare, cujus discendæ si tu mihi brevem rationem præscribas, rem mihi longè gratissimam factururus es. Imperator Turcorum sine dubio appetente ætate, cum exercitu egressurus est. Hic annus de Hungaria statuet. Vale. Tuæ conjugis, Dominæ mihi omni honore colendæ, meis verbis plurimam salutem dicit. Eperies. ipso die natali Christi, M D XLVI.

Lycurgi orationem expecto.

Sigismundus Gelous.

LVII.

Michael Lucius A. Joanni Baptistæ Heintzelio,
Viro Clarissimo, Consuli Augustano.

S. P. D.

Vetus Joannis ab Hilten, quandoque Monachi Genacensis, patrone sapientissime, cum de aliis plurimis tum præcipuè de hoc præsentis anno, in hunc modum extat vaticinium :

Anno sexagesimo sibi caveat omnis homo.

Hoc quam verum sit, præter alia multa declarat, proh dolor! insignis casus, ad quem exprimendum fateor mihi & mentem & verba deesse, Amisimus enim imo in vitam æternam præmisimus heri, Reverendum patrem Dn. Præceptorem Philippum, aurigam & rectorem curru Israel, Lumen Germaniæ & scholæ nostræ oculum ferè unicum, quo nunc effosso quid aliud quam quod Demades de Alexandri exercitu gravissimè protulit, nobis sperandum sit, non video. Hoc præsertim turbatissimo seculo, in quo cum Diabolo pleraque ejus mancipia concertare, eumque quandoque superare videmus, adeò ut verè vaticinans quoque feriscerit Stadius :

*Non opus est furiis tantum mirantur & adstant
Laudantes, hominumque dolent plus posse furores.*

Quod ideo hic referens præmitto, quod turbatum mundi statum, hominumque malitiam & atrocia scelera considerans, hos quoque versus inter ultima verba aliquoties recitavit & adolescentibus ediscendos proposuit (proh dolor!) scholæ nostræ lapsa nunc columna Philippus. Nunc ut brevis sim, (neque enim præ dolore & temporis angustia animum ad cogitandum componere valeo) de toto ejus morbo & signis obitum ejus antecedentibus sic habeto. Die Palmarum, qui

Tittt 2

qui fuit 7. Aprilis, nocte primum usitato calculi dolore graviter laborare cepit, ad quem leniendum balneum ipsi sequenti die paratum est, & calculi aliquor, ut audio, per urinam evocati, adeo ut altero mox melius haberet die, & hora consueta prælegendo officio suo vacaret hilaris, suavissima quædam de Caroli Magni disciplina domestica (cousq; enim jam produxerat Chronici sui laborem) proponens & tanti viri exemplo ad veram pietatem exhortans.

Mercurii die, quæ erat parasceve ad passionem Christi, propter concionem in templo habendam publicè nihil prælectum est.

Hoc die cum nocte parum dormivisset, malè affectus Præceptor sub vespertinam concionem in gravem febrem, qua tandem extinctus est, incidit. Nihilominus tamen sequenti die Jovis & Veneris brevibus quidem sed jucundissimis lectionibus de passione Christi & ejus fructu auditores (ut quotannis facere solitus est) commonefecit.

Quas si vestra expetit excellentia, descriptas ad vos proximè mittam.

Sabbati die publicè in templo more suo communicavit de corpore & sanguine filii DEI. Undè domum rediens, se magis magisque morbo & languore corporis gravari sensit, ideo se ad matutinam diei paschatis lectionem ita composuit, ut valedicere filiis suis (studiosos sic nominans) decreverit. Sed Domini Camerarii ex Lipsia adventu retractus & impeditus est.

Rogavit enim ille, ne in publicum, præsertim ea hora, qua paroxysmus febrilis expectandus sit, prodiret. Ita domi tum reventus nusquam postea extra domum pedes extulit. donec tandem 19. die Aprilis circa horam 7. vespertinam, post recitatam à se & (ut audio) scriptam quoque confessionem, ex hac mortali vita magno sui relicto desiderio in celestem scholam sublatus est.

Inter signa obitum ejus præcedentia & quidem significantia præter alia, quæ plurima sparguntur, certa tantùm hæc & evidentia duo addam.

Eo igitur, quo primum laborare cepit, die, hoc est, postridie Palmarum, sicarius quidam, domum quandam non procul à foro ingressus, cerevisia inebriatus, miseram ibi mulierculam ex lecto puerperii in cellam præ furore ejus diabolico fugientem, profecurus, nescio quot vulneribus miserabiliter obruncavit, cumque multâ hæc luce fecisset, hora videlicet secunda diei, mox in ipsa cella deprehensus captivus in carcerem abductus, tertia tandem die decollatus & rotæ impositus est.

Eadem nocte, mane ex rure in urbem venientes rustici in vicinis pagis ad Albini chasma apparuisse narraunt, quod secutæ sint virgæ ardentes quasi sex, statim in tres conversæ, quarum una supra collegium, altera arcis templum, tertia versus seprentionem posita conspectæ sunt.

De hujus prodigii significatione, cum & præceptoris sententiam desiderarent reliqui Professores, M. Froschelius ecclesiæ nostræ Diaconus, tum forè Philippum visendi gratia accessit, portentumque hoc ei exposuit.

Ad quod cum tamen aliis cogitationibus torus occupatus esset, Philippus præter hæc pauca verba nihil protulit: *Es ist noch zu leiden/ daß virgæ seyn/ significant paternam tantum castigationem, hütet euch aber/ daß nicht gladii drauß werden.*

Hæc
Phi-

Philippus. Nobis nunc eo facilius est explicatio, quod situs eorum ex collegio Philippum nostrum ducem, ex arce verò Principem fortasse (nam & is male affectus est) advocasse credibile est. Ceterum hæc vestræ dijudicanda relinquo prudentiæ. Quid vero obitum ejus haud dubie nobis & toti mundo fatalem, secuturum sit, superiorum exemplorum collatio, & horum temporum status turbulentissimus, satis ostendunt. Pœnæ impendent, Imperia nutant, Ecclesia premitur & calumniis varie turbatur passim, cujus tamen hæcenus saltem in his locis, DEO auxiliante, fidelem medicum se præstitit Præceptor noster precibus & labore docendi assiduo & indefesso. Eo nunc sublato, præter spem & illam quidem languidam, nihil nobis relictum est, nisi ut DEUM ardentibus votis pro conservatione Ecclesiæ oremus & mutuis operis suo quisque locò laboremus, ut eam, quam ab hoc dilecto DEI organo & misericordiæ ejus vase accepimus, doctrinæ puritatem conservemus & ad posterum transmittamus. Ideo etiam, quod ad me attinet, cum varia in hac scholæ dissipatione & studiorum distractione cogitarem, tandem eo delapsus sum, ut commodissimum mihi visum sit, si hoc, quod ad legitimam aliquam vocationem superest tempus, repetitioni eorum tribuam, quæ hoc ferè sexennio, quo Witebergæ vixi, ex ore ejus excepi atque collegi, simulque ea, quantum fieri potest, hoc semestri, donec novus in ejus locum sufficiatur Professor, concionando in usum transferam. Quod vel hanc ob causam ad vestram scribo præstantiam, Patrone amplissime, ut non solum de meo consilio & proposito vobis constet, sed etiam intelligatis, me defuncto & rebus humanis exempto Præceptore ad quamcunque conditionem, de sententia dignitatis vestræ suscipiendam, paratum esse, præsertim cum de succedere ejus nihil magni nobis promittere possimus. Quis enim, ut Theocritus de Bione inquit:

ποτὶ σὲ σύγγειμι μάλιστα ἢ τιπέθαι;
 τίς δ' ἐπὶ σοῖς κηλέμαι θάσει τόμα, τίς θροῦτος ἔτις;
 ἵστίτι γδ πνέει τὰ σὰ χεῖλια καὶ τὸ σὸν ἄδμα

Et ut maximè sit aliquis non vulgari instructus doctrina, Philippum certe ubique desiderabimus.

De sepultura & funere ejus, quod cras hora secunda futurum est, constat, ejus corpus, qua decet, reverentiâ in arcis templo prope Lutheri tumulum, terræ demandandum esse, stannæ inclusum cistâ. Ibi quæ futura sunt, si & illa vos scire velle intellexero, pari aut fortasse majori perscribam diligentia, hæc enim festinanter & in summo luctu exaravi, quæ & veniam his literis incultis mereri debet. Valete & Lucium vestrum vobis commendatum habete, Vir & patrone colendissime. Data Witebergæ, 20. Aprilis die, (quo ante biennium Reverendus vir, Doctor Pomeranus, Ecclesiæ nostræ Pastor, itidem ex hæc lachrymarum valle ad æterna gaudia decessit) Anno 1560.